

»Jaz voham sneg, v capah ga bo nametalo,« je dodala jelša, bor se je pa zasmejal in skozi igle je siknila burja.

»Ga že imamo!« je zavzdihnilo umirajoče življenje po tleh in je zaječalo po vrhovih drevja.

»Nič zato!« je menil bor.

»Prav res! Naše veje so varne, ker so prožne!« se je junačila jelka in stresala stare igle.

»Ker nismo bahavili!« se je razčopirila jelša. Prikimali so ji kostanj, bukev, gaber, bor in jelka.

»Tako je, mi smo domačini in zato nismo bahači!« so si glasno zatrjevali in trepetali pred burjo, ki je že nanašala sneg v gostih, gostejših in debelejših kosmičih.

»Smo že tam!« je menila jelka, ki se je najbolj bala za svoje veje mladice, topol se je pa še zmerom bahavo oziral po svojih sosedih in v burji in snegu razkazoval svoje zelene liste, ki so se še krčevito oprijemali vej.

»Trmal!« je zagodla bukev in svoje veje sklanjala k tlom, ko se je jela vsedati nanje snežna teža. Tisto noč je snežilo za sedem žalosti. Jelka je umolknila, bukev se je potuhnila, breza se je sklonila k molitvi, le topol se je norčeval, češ kaj meni, plemenitniku, ki nisem rojen iz te malodušne zemlje.

Zjutraj je bilo vse belo. Breza je stala bela kot kip, jelka vsa ogrnjena v belo odejo, bukev je pod težo snega stisnila svoje veje k telesu, vsi pa zatopljeni, kot bi molili.

Le topolovo deblo je štrlelo kvišku. Odkrhnjene veje, vse še pokrite z bahavim zelenjem, so ležale na tleh. Nič več ni bilo življenja v njih in zamrla je v njih moč. V nemem preziru je kriknilo ranjeno deblo: »Čemu to?«

»Samo trohico skromnosti bi bilo treba!« je zašepetala jelša, ki se je sama krioila pod težo snega.

»Tako se godi prisilnjencem, ki mislijo, da so na naši zemlji gospodarji!« se je razvnela bukev in si stresala sneg. In njene veje so pretile kot grozeči prst: »O, mi smo še trdni, domačini na domačih tleh!«

Fr. Ločniškar

Na svečnico

Svečice v čast Mariji
v cerkvi prižigajo,
kakor s plameni k nebu
prošnje se dvigajo:

Ti, o Marija, bodi
v težkih nam časih pomoč —
Tvoja svetloba naj vodi
nas skozi temno noč.

Od Svete goré do Višarij
in na Gosposvetsko polje,
s Trsata, Marije Snežne,
naj Tvoje nam lučke žare.